

Hva har skjedd med omvendelsesforkynnelsen?

David Wilkerson January 15, 2007

I New York City kan du besøke kirke etter kirke, fra prektige katedraler til små forsamlinger, og du vil sjelden høre et ord forkynt om omvendelse. Det samme er sant om mange evangeliske kirker over hele Amerika og verden for øvrig. Du kan besøke forsamling etter forsamling måned etter måned, og aldri høre noen ord om omvendelse.

Det finnes selvfølgelig også kirker i dag som ikke går på kompromiss med denne viktige bibelske læresetningen. Men en stor mengde kirker har besluttet at omvendelse er et alt for støtende budskap. Hele kirkesamfunn har faktisk nedtonet dette.

I slike kirker kan du høre alt om Guds kjærlighet, hans velsignelser, hans forskrifter for å takle livet, men ikke et ord om Guds sorg over synd. Du kan høre budskap om å elske andre og være en god og snill person. Alt dette er så menn bibelsk lære. Men du vil ikke få høre et omvendelsesbudskap likt det Peter talte på Pinsedag. Hans preken ledet tusener til frihet i Kristus.

Mange pastorer av i dag ville bli forferdet over det Peter prekte den dagen. Apostelgjerningene kap. 2 gir oss omstendighetene rundt apostelens mektige budskap: "Da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de andre apostlene: 'Hva skal vi gjøre, brødre?' " (Apg 2,37).

Som dette verset viser så må det finnes kunnskap om synd før det kan bli sann omvendelse. Det er lovens hensikt, å vekke en erkjennelse av synd. Og hjertene til disse menneskene i Jerusalem ble berørt da de hørte Guds Ord og vedkjente seg sine synder.

Peter svarte på deres desperate rop med å veilede dem: "Vend om og la dere døpe i Jesu Kristi navn, hver og en av dere, så dere får tilgivelse for syndene, og dere skal få Den Hellige Ånds gave." (Apg 2,38). Sann omvendelse fører til anger, samvittighetskval og sorg over synd.

Å omvende seg er å erfare en slik anger at det fører til en endring i livsstil. Omvendelse er ganske enkelt å vende seg om fra sine syner og gå motsatt vei.

Omvendelsen gir ingen frelsesfortjeneste. Bare Kristi blods offer kan gi tilgivelse for synd. Men omvendelse er den eneste måten man kan få kjennskap til sann helbredelse og glede. Det finnes ingen annen måte å komme inn i Kristi fred og hvile på enn gjennom omvendelsens dører. Paulus skrev til Korinterne om fruktene som kommer av omvendelsen:

"For når sorgen er slik Gud vil, fører den til omvendelse og frelse, og det angrer ingen. Men verdens sorg fører til død. Se hva det førte til at dere lot sorgen bli som Gud vil: iver, forsvar, harme og frykt ..." (2 Kor 7,10-11).

La meg gi deg bakgrunnen til Paulus brev til Korinterne. Han hadde avslørt synd i forsamlingen, incest, men ingen tok et oppgjør med det. Og fordi denne forferdelige synden ble oversett var det ingen sorg blant medlemmene.

Så Paulus skrev et enda sterkere budskap til menigheten. Nå da medlemmene satt og lyttet mens dette brevet ble lest høyt i forsamlingen, så stakk det dem i hjertet. Og de omvendte seg, full av gudfryktig sorg over ikke å ha tatt

et oppgjør med den stadig økende synden i deres midte. Denne omvendelsen førte til stor jubel.

Nå oppmuntret Paulus dem og sa: "Ser dere hva denne gudfryktige sorgen gjorde for dere? Den frembrakte en forsiktighet i dere. Den førte til et sinne mot deres egen synd." Omvendelse er den eneste måten helbredelse og styrke kan tilflyte dem som er fanget i synd.

Omvendelse og tillit til Kristi forsonende blod fører til en fullstendig tilgivelse for synd, og det betyr benådning, tilgivelse og frihet fra syndens makt. Ifølge Paulus kan det ikke være noen frihet, intet gjenskapsens mirakel uten omvendelse: "Gjør derfor bot og vend om, så skal deres synder bli strøket ut. Da skal Herren gi tider med lindring ..." (Apg 3,19-20).

Derfor forkynte Paulus til atenerne: "Gud ... befaler alle mennesker hvor de enn er, at de må vende om." (Apg 17,30). Og Jesus sier at han kom nettopp for det formålet: "Det er ikke de friske som trenger lege, men de syke. Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere til omvendelse." (Mark 2,17). Kanskje tydeligst av dem alle gjengir Lukas: "Kristus skal lide og stå opp fra de døde tredje dag, og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem. (Luk 24,46-47).

Omvendelse var det budskapet vi ble befalt å forkynne da vi startet en ny menighet i New York City for tjueto år siden.

I Times Square Church's første år ble vårt pastorale team ledet av den Hellige Ånd til å forkynne omvendelse. Han fylte våre hjerter med en sannhetens brann om at der synden er stor, er nåden enda større.

Vi skulle plante vår menighet i hjertet av Broadway, nær 42nd Street med sine strippeklubber, pornokinoer og pornosjapper, narkolangere, prostituerte og militante homoseksuelle. Så vi begynte å holde møter i Nederlander Theater på 41st Street. På den tiden ble dette kvartalet kalt "Narkosmuget," fordi de narkomane sniffet og satte skudd rett foran teateret. Det var et bilde av helvete på jord.

Ånden advarte oss om at fordi vi gikk inn på Satans område, så måtte vi ta stå i mot syndens herredømme. Kort sagt så gikk vi inn i en krigssone for å kreve tilbake de som djevelen hadde tatt til fange. Så vi måtte være forberedt på at hans makter og myndigheter ville komme etter oss og dem vi søkte med hele helvetes arsenal.

Vi visste på forhånd at vi ikke ville være i stand til å vinne disse fangene tilbake ved å dulle med syndene deres. For å gi dem realiteten i Kristi nåde måtte vi først konfrontere deres synder slik at de kom i syndenød og var rede til å vende om fra sine synder. Det var den eneste måten å føre krig på på en slik heftig åndelig slagmark.

Så vi forkynte omvendelse. Vi sa til alle som kom inn gjennom dørene våre at ingen kunne hevde Jesus som Herre dersom deres liv ikke hadde forandret seg. Dette budskapet ble forkynt til alle som satt på våre møter, uansett deres sosiale status: Skuespillere på Broadway og narkotikalangerne, foretningsfolk fra Wall Street og transvestitter. Ingen kunne si at de elsket Jesus dersom deres liv ikke bare omvendelsens frukter.

Etter å ha konfrontert synden gjennom omvendelsesforkynnelsen begynte en usigelig glede å bryte gjennom. Mennesker ble satt fri fra sine synder og vendte om fra gamle uvaner og en sensuell livsstil. Menn og kvinner fra forretningsgatene til "Narkosmuget" ble forvandlet gjennom Kristi rensende blod og kraften i hans Ånd til å bryte enhver trelldom.

Tjueto år senere fortsetter den samme gleden i Times Square Church. Og vi forkynner fremdeles det samme budskapet som den første menighet forkynte i Jerusalem på Pinsedag: omvendelse og tilgivelse for syndene. "Fløyels" evangeliet tar helt feil når det gjelder Guds kjærlighet.

Mengder strømmer i dag til møter der en "fløyels"pastor forteller dem at "alt du trenger å gjøre er å tro, og du blir født på ny." Denne læresetningen er basert på et avsnitt i Apostelgjerningene 16, hvor en ufrelst fangevokter spør apostlene hva han må gjøre for å bli frelst. Paulus svar var: "Tro på Herren Jesus, så skal du og dine bli frelst." (Apg 16,31).

Pastorer som vektlegger dette avsnittet glemmer at da fangevokteren nærmet seg apostlene var han i en slik syndenød at han "... falt skjelvende ned for Paulus og Silas." (Apg 16,29). Denne mannen var så forvirret at han til og med hadde vurdert selvmord. Han hadde en opplevelse av sin egen synd, og hans frykt for Gud ledet ham til omvendelse.

Sannheten er at menneskelig medfølelse alene ikke kan frelse noen sjel. Den når bare til kjødet ute av stand til å nå til sjelens dyp. Dette er en viktig sannhet som vi lærte i disse første årene i Times Square Church. Og det er en sannhet som ligger i selve kjernen i evangeliet. Det sies at en bibelsk irettesettelse av synden – et budskap som advarer synderen om å løpe til korset eller gå fortapt – er det største kjærlighetsbudskapet som kan gies et menneske.

I dag står dette budskapet under vår menighets navn på lystavlen: "Menigheten som bygges av kjærlighet." For oss er ikke dette en sentimental, svevende, bløtaktig ide. Tvert om er det et budskap som tydelig erklærer: "Vi er her for å kjempe mot hele helvete for din skyld. Vi vil gi deg den utilsørte sannheten, dersom du ønsker et nytt liv." Pastorer som engang unngikk budskapet om omvendelse, blir nå overbevist om å forkynne det på nytt.

Pastoren i en Mega-kirke falt nylig under syndenød på grunn av sine grunne, lettfordøyelige prekener. I ukevis kjempet han mens han tenkte, "Jeg er ikke en sann hyrde. Jeg gir ikke folket det de trenger for å vokse og modnes i Kristus."

Så han endret sine prekener til å inkludere omvendelse. På den tiden hadde hans menighet tusener av medlemmer. Og så, da han begynte å forkynne omvendelse, endte han opp med mindre enn to hundre mennesker. Men han er tilfreds og velsignet fordi han nå ser at hans lille flokk vokser i Kristus.

Jeg må undre meg: Er dette grunnen til at så mange pastorer aldri forkynner omvendelse? Er de redd for å miste medlemmer? Frykter de at de ikke vil være i stand til å betale renter og avdrag på byggelånet? Er de opptatt av at de trenger folk til å gi for å dekke menighetens økende utgifter? Jeg er overbevist om at disse tingene samlet overbeviser gode menn om å forkynne et lettfordøyelig budskap.

Til tider har jeg undret meg over hvordan det ville være for mennesker i disse menighetene å høre et omvendelsens budskap av sin pastor? Jeg ser for meg mengder av mennesker fyller opp kirkebygget for å høre hans nyeste preken. Men bak kulissene er denne mannen under den Hellige Ånds grep, som taler til ham med en mektig samvittighetens stemme:

"Herrens dag står for døren. Skriften er på veggen, og Gud vil snart dømme nasjonene. Alle ting blir rystet, og menneskenes hjerter vil svikte i dem av frykt.

Ikke gå ut på det podiet i dag og dulle folket i deres synder. Mange er syke i sjelen og åndelig blinde, lik får som er kommet på avveier. De er i opprør, med smertelige familieproblemer, rusavhengighet, trelldom under synder som fienden plager dem med.

Dersom du ikke advarer dem vil deres blod være på dine hender. Profeten Esekiel har advart at dersom du ikke blåser i trompeten for å advare de ugudelige, så vil de dø i sine synder og Herren vil kreve deres blod av din hånd.

Gå nå, og advar folket og få dem til å omvende seg og forlate sine onde veier. Ikke undertrykk min hellige overbevisning om synd, for den fører til liv. Deretter kan du trøste og oppmuntre dem."

Dersom denne forkynneren skulle adlyde, så ville han umiddelbart bli vitne til to ting: en masseflukt mot utgangsdøren, og en del av folket sittende lamslått i stolene sine. Etter noen minutter ville forkynneren begynne å se tårer og høre en stille gråt. Til slutt ville en røst stige fra de som ble igjen, med spørsmålet: "Hva skal vi gjøre nå?"

Dette begynner allerede å skje. En av de større fremgangsforkynnerne i Europa stod nylig frem foran en stor folkemengde og sa: "Tiden er inne til å bekjenne, å gråte, å få ting i orden med Herren." En predikantvenn av meg var tilstede og fortalte at begivenheten var overveldende. Min bønn er at det samme vil skje i alle våre kirker, her i Amerika og over hele verden.

Jeg må innrømme at jeg til tider har gått fra prekestolen i stor smerte på grunn av et hardt budskap jeg måtte forkynne. I slike tider stiller jeg meg selv ofte spørsmålet: "Herre, det virket så hardt. Hørte jeg deg rett? Dersom det var galt av meg å forkynne dette, vær så snill og vis meg det." Engang, mens jeg var i store kvaler på grunn av et budskap, fikk jeg en telefon fra ett av mine barn som sa: "Far, takk for at du forkynte dette budskapet. Herren talte tydelig til meg gjennom det. Det viste meg et vendepunkt i min vandring med Gud som jeg trengte å ta et oppgjør med."

Mange som har omvendt seg - stolt på Kristus og blitt tilgitt - sitter fremdeles fast i en kvelende frykt og vantrø

Jeg er viss på at Gud har sorg over kirker som avviser hans budskap om omvendelse. Det er faktisk mitt syn at den Hellige Ånd ikke vil bo i slike kirker.

Men det er en ting til som jeg tror gir Guds hjerte enda mer sorg enn å forsømme forkynnelsen av omvendelse. Og det er når de som bekjenner Kristus og har blitt tilgitt fortsetter å leve i frykt og vantrø.

Jeg taler om dem som har kjent overbevisning om sin synd. De har kjent Guds sorg over sine overtredelser, og de har vitnet om at de er tilgitt. Men de har enda ikke kommet inn i den hvilen og gleden som kommer av tilgivelse gjennom omvendelse.

Du skjønner, omvendelse fører til tilgivelse – og tilgivelse må lede til hvile og fryd. Men disse menneskene har ingen slik hvile. Tvert i mot så lever de i konstant frykt for at livene deres ikke er til behag for Gud. Be ber om å få fornye sin frelse, eller de kan til og med søke å bli døpt om og om igjen. Ganske enkelt sagt, så har de ikke kommet inn i en full kjennskap til kraften i tilgivelsen.

De lever sannelig under det Gamle Testamentes pakt. Og de blir undertrykt av en lov som holder dem i trelldom under en fordømmende samvittighet. Som Jesaja sier, så er de " ... stakkarer som er jaget av stormen, og som ikke finner trøst!" (Jes 54,11).

Syndens byrde - minnene og hjemsøkelsen av tidligere synder - må ikke bæres bortenfor Korset.

All sorg over tidligere synder, all selvpålagt ydmykelse, må kastes ned i Kristi blods rensende kilde. Til syvende og sist kommer det en tid da alle som følger Jesus må høre ham si: "Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile." (Matt 11,28).

Herren roper ut til alle som har bekjent, omvendt seg og trodd, men som ikke kan fryde seg fordi de fremdeles bærer på en tung byrde av skyld og fordømmelse – alle disse kaller han til seg for at de skal gi ham de tunge byrdene sine, og han vil gi dem glede i hjertet.

Når vi gjør dette kommer den Hellige Ånd og står ved vår side. Jesus kalte Ånden for "Trøsteren", et navn som betyr "en som kommer og står ved din side." Kort sagt så vandrer vi ikke lenger i våre egne krefter fra det tidspunktet av, men i samarbeid med den Hellige Ånd.

Alt dette kommer av den Nye Pakt som Gud har gjort med de troende i disse siste dager. Ifølge Hebreerbrevet ble denne pakten satt i virkning i det øyeblikk Jesus trakk sine siste åndedrag: "Først når han er død, er det gyldig; det trer ikke i kraft så lenge han lever." (Hebr 9,17).

Hva er arven som Jesus har overgitt til oss gjennom sitt testamente? Det er dette løftet: "For jeg vil se på deres urett med miskunn og ikke mer komme i hu deres synder." (Hebr 8,12).

Men vi er gitt mer enn tilgivelse gjennom denne Nye Pakt. Gud gir oss enda et ord om utfrielse, og sier at han: " ... virker i oss det som er etter Guds gode vilje. Ham være ære i all evighet!" (Hebr 13,21).

Er du under alvorlig angrep, og har plagede tanker?

Massevis av kristne, noen pastorer inkludert, har fortalt meg at de stadig blir plaget av tidligere synder. De sier: "Broder David, dersom du bare visste hva jeg gjorde engang, hvordan jeg syndet mot et slikt lys, så ville du forstå hvorfor jeg er så nedfor. Min synd henger fortsatt over hodet på meg, og jeg kjemper med stadig skyldfølelse på grunn av det. Jeg tror at Herren har tilgitt meg, at hans blod er tilstrekkelig til å dekke over min synd. Men jeg har ikke den freden som kommer av en slik erkjennelse."

Andre forteller meg, "Jeg tror at jeg er tilgitt, men mine tanker blir stadig vekk bombardert med tanker fra helvete. Det kan skje hvor som helst, til og med i kirken, og det får meg til å føle meg så uren. Jeg har store problemer med å tro at jeg er ren i Guds øyne."

Disse troende glemmer at Satan også fristet Jesus med forferdelige, stygge tanker under hans prøvelser i ørkenen. I dag sender djevelen små rever inn i ditt liv, for å få deg til å tro at du er håpløs, at Gud er sint på deg. De setter tanker inn i ditt hode som er ment å skulle ødelegge din tro på den kraften Kristi blod har over deg.

Kjære hellige, du skal ikke lytte til disse invasjonene av ditt sinn. Du må avskjære dem ved å rope: "Hellige Ånd, jeg vet at du er ved min side. Hjelp meg."

Du må godta at alle som tar opp korset og strider den gode troens strid er i en stadig kamp. Vi kommer alle til å stå overfor onde tanker – tanker som kommer på grunn av vår fortid, eller på grunn av en følelse av avvísning, er ganske enkelt fordi vi lever i en ond, sanselig tid. Men når vi anvender Kristi blod på roten til disse tankene, så når det inn i hver eneste celle av vårt vesen, inkludert våre tanker, og rensar oss helt igjennom. Og det gir frihet og sann jubel.

Kjemper du med en besettende synd, et Satans festningsverk?

Har du resignert i tanken om at du aldri vil bli fri? Jeg tilråder deg å se på disse fire punktene.

1. Vær sikker på at du tror at Herren fremdeles elsker deg. Du er fremdeles under hans nåde og barmhjertighet, og hans banner over deg er kjærlighet.
2. Omvend deg, og be Herren om å skape gudsfrykt og sorg over synd i deg.
3. Motta Guds kjærlighet, og hvil i hans løfte om at han tilgir deg.
4. Tro disse ord til deg fra den Nye Pakt: "For jeg vil se på din urett med miskunn og ikke mer komme i hu dine synder. Og jeg vil virke i deg det som er etter min gode vilje."

Du er ikke alene i din kamp. Han har sendt deg sin Hellige Ånd som vet hvordan han skal ta seg av fienden og fri deg fra alt slaveri. Han er den stille, rolige stemmen som vil lede deg og gi deg kraft gjennom alle dine kamper.

Be sammen med meg: "Hellige Ånd, jeg ønsker å vokse i åndelige frukter. Jeg ønsker å bli kvitt alt hykleri, og jeg ønsker å bli mild, tålmodig og kjærlig. Jeg vet at du fremdeles elsker meg, på tross av min mangel av disse ting. Så stå ved min side, og hjelp meg. Amen."

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1281/>